

El memoriàpode

ANA MARÍA
ROMERO YEBRA

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració
Ángel Fernández

Disseny
Alfonso Méndez Publicitat

Impressió
Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-15059-18-9

© Ana-María Romero Yebra

© de l'edició en valencià

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

Aquest llibre està imprès sobre paper reciclable, ecològic, lliure de clor, i contribueix al desenvolupament sostenible dels boscos.

El **memoriápode**

ANA-MARÍA ROMERO YEBRA

 DYLAR

Ana-María Romero Yebra

Ana-María va nèixer a Madrid, però l'any 1981 es va traslladar a Almeria. Allà va fer tres cursos de ceràmica, després dels quals va participar en diverses exposicions col·lectives i individuals per tot Espanya.

Quant a la literatura, aviat va començar a participar en jornades, trobades, tallers, congressos... tot això, per fomentar la literatura infantil. Ha publicat una dotzena de llibres en diverses editorials, ha sigut premiada diverses vegades (el més recent és el premi de la Diputació de Guadalajara, 1994, pel seu poemari *Mirando escaparates*). També col·labora amb els mitjans de comunicació d'Almeria i fa de mestra en un barri marginal de la ciutat en què viu.

Emplena la fitxa

L'autora d'*El memoriàpode* es diu i, tot i que va nèixer a Madrid, ara viu a

La seua primera afició va ser la i ha fet diverses exposicions per tot Espanya.

Sol participar en jornades, tallers i congressos pel de la infantil.

Ha publicat llibres, i també escriu, com ara els que van rebre el premi de la Diputació de Guadalajara.

A més, treballa com a a Almeria.

Les farinetes

Quan Santi va arribar de l'escola, sa mare estava esperant-lo. S'havia posat el vestit blau, el nou, i les sabates de taló.

En veure'l entrar, va agafar l'abric del penja-robes i, mentre es posava les mànigues, li va dir:

—T'he deixat el berenar a la cuina. Me'n vaig al dentista, que no sé si avui per fi m'empastarà el queixal, així que no pots eixir ni fer els deures a casa de Luisito fins que jo torne. Has de quedar-te amb Rosi.

—No, si no pensava eixir. Demà em pregunten les taules de multiplicar saltejades i no me les sé; he d'estudiar-me-les aquesta vesprada. La senyoreta Clara va dir

que si m'equivocava, me les faria copiar cent vegades durant el pati.

—Quina barbaritat, Santi! Tantes vegades com el papà i jo te les hem preguntat...! És que no te les has pogut aprendre encara?

—Sí, mamà. Però és que se m'obliden...

—Quin desastre! Bo, tingues cura de tot i no se t'acudisca obrir a ningú; ja saps que el papà té clau. A més, avui no vindrà fins les nou; ha telefonat fa una estona i segurament arribaré jo abans que ell. A veure si acabe ràpid; no crec que aquest home m'entretinga gaire amb el queixal.

Va continuar parlant mentre es cordava l'abric. Santi va pensar que la seua mamà s'havia posat molt guapa. Era una mamà guapa.

—Rosi està dormint, així que no faces soroll perquè no es desperte abans de temps i podràs estudiar les taules més tranquil. Quan la sentes ploricar, l'alces amb molt de compte, li dones el berenar i la poses en el parc. Entesos?

—Sí, mamà.

—Encara que tinga pipí, no li faces res, no siga que et caiga.

—Deixes preparat el seu berenar?

—Sí. El potet de les farinetes està en aigua calenta en el cassó. Que s'ho menge tot i si veus que té set, després li dones un biberó de llet o una miqueta de suc.

—Val, no patisques. No faré soroll, ni posaré la tele. He d'estudiar. Potser quan tornes encara està dormint.

—Tant de bo! Bé, fins després.

* * *

A les vuit i quart, amb el queixal empastat, va tornar Rosa, la mare de Santi.

Tot just eixir de l'ascensor va sentir el plor de la xiqueta a través de la porta tancada de la casa.

—Què passa, Santi? —va preguntar entrant apressadament.

—Res! Què ha de passar? Que Rosi és una pesada! M'he passat tota la vesprada tenint-la en braços i no ha deixat de bramar. No he pogut estudiar gens! Quina llauna! No sé què li passa!

—S'ha fet caca?

—Que va! Ja ho he mirat! Deu ser que no

està acostumada que la deixes sola. Segur que t'enyorava.

Rosi seguia xanglotant en braços de sa mare amb un desconsol enorme.

—No digues favades, Santi! Com m'ha d'enyorar? Si es passa moltes estones desperta al bressol i al parc, sola, sense que li faça ni cas! Potser li fa mal alguna cosa... Pobreta! Tant com t'estima la mamà! Què tens, xicoteta?

Però la xiqueta continuava plorant i plorant amb totes les forces.

—És molt estrany. Potser li ha fet mal el berenar i té gasos... A quina hora s'ha pres les farinetes?

—Les farinetes? —va preguntar Santi.

—Sí, home. Potser s'ha empatxat si ha menjat molt de pressa. O li has donat sols la llet? —va insistir la mare.

Santi es va sentir totalment perdut. Va abaixar els ulls per a contestar.

—No li ho he donat, mamà. No li he donat res. Se m'ha oblidat.

—Pobra filleta meua! Per això plora! Angelet! Està morta de gana, pobreta!

Quina barbaritat, Santi! Com pots ser així? No t'has recordat de donar el berenar a la teua germana! Però tu sí que t'has menjat l'entrepà, eh? Veritat que sí?

Santi estava completament avergonyit. No sabia què dir ni què fer.

—És que... Mira, mamà... Quan jo he berenat no s'havia despertat, després l'he alçat, l'he posat al parc i res, vinga plorar, que no parava. Tot i que m'he posat a jugar amb ella i l'he tingut tot el temps en braços. Com et dic, no m'ha deixat estudiar gens. Quina llauna de xiqueta!

—Calla! Calla i vés-te'n ara mateix a l'habitació! Agafa les taules i desapareix, que et donaré dues coques que ja veuràs! Pobreta meua! Que dolent que és el xiquet, veritat? Sort que ha tornat la mamà, que si no aquest animal et mata de fam!

Quan la primera cullerada de les farinetes li va arribar a la boca, la petita Rosi va deixar de plorar. I després es va prendre tot el biberó ple fins a dalt. Després va tornar a adormir-se, esgotada per la rabieta.

* * *

—No sé què podem fer amb Santi —va dir preocupada Rosa al seu marit—. Mira que oblidar-se de donar el berenar a la xiqueta! Tu trobes que això és normal?

—Clar que sí, dona!

—Doncs jo crec —va insistir Rosa— que a aquest xiquet li passa alguna cosa rara. Pense portar-lo al metge.

—No fa falta, no patisques. Ell va a la seua i té el cap ocupat amb les coses dels xics de la seua edat: el futbol, els cromos, l'escola, els amics... Ha sigut una distracció sense importància. No hi faces més voltes.

—Sí, sí. Una distracció! Si hagueres vist la pobreta Rosi...! Es tirava com una lleona sobre les farinetes! Aquest xiquet no està bé, t'ho dic jo. Continua sense saber les taules. Avui se les ha estat estudiant.

—Una altra vegada?

—Sí, una altra vegada. Diu que se li obliden. I està així des del curs passat!

—Quina barbaritat! No saber-se les taules!

—Potser la culpa és nostra. Hauríem d'ajudar-lo més amb les coses de l'escola, però

joestic d'allò més embolicada amb Rosi i tu arribes sempre tan tard... El cas és que ens ocupem poc dels seus estudis i és un desastre total. Jo crec que aquesta primera avaluació, la suspendrà igual que la del final del curs passat, perquè a hores d'ara encara amb les taules... Pel que em diu de les notes, no crec que es produïska un miracle d'ací a Nadal.

—No sé. Igual s'espavila —va dir el pare amb esperança, però sense cap convicció.

—Jo pense que, si continua com fins ara, hauríem de portar-lo al metge o al psicòleg. Que el veja almenys el senyor Antonio, perquè el que està passant no és normal.

—Que no, dona, que són coses pròpies de l'edat. No patisques.

* * *

Però Rosa estava preocupada i una vesprada se'n va anar amb Santi al metge. El senyor Antonio coneixia Santi des del seu primer refredat i li va dir que tot allò li pareixien ximpleses.

—No, Rosa, no li passa res. El xiquet està

perfectament. Són alts i baixos que es poden presentar en l'evolució física i no tenen importància. Segurament ha emprat quasi tota la seua energia a créixer i això li afecta la capacitat de concentració i sembla que li falla la memòria.

—Doncs jo no estic tranquil·la, senyor Antonio, per això l'he portat. És que se li oblida tot: les botes de futbol encara que tinga partit, el pegament i les tisoires les vesprades de manualitats a l'escola, el que li faig comprar al supermercat... Trau notes molt roïnes i ens té avorrits, perquè no aprén res. Ni el meu marit ni jo sabem què fer-hi.

—És que no s'hi ha de fer res. Tranquil·la, Rosa, que si us veu preocupats serà pitjor. Deixa que les coses seguisquen el seu curs. Jo el veig molt bé —va prosseguir el doctor—. De vegades els xiquets tenen cert rebuig a l'escola i no aprenen.

—Però ell va molt content a l'escola —va insistir la mare—. I s'estima molt la seua mestra.

—Si és feliç i està integrat amb vosaltres i a l'escola, oblida-te'n, Rosa, que no té importància. Menja bé, veritat?

—Molt bé. A més, li agrada menjar de tot.

—D'acord. Que continue així i no us preocupeu. Qualsevol dia us donarà una sorpresa i s'aprendrà les taules de cap a cap. Veritat, Santi?

—Clar que sí! Ja quasi me les sé! —va contestar el xiquet ràpidament.

—Un altre dia que vingues te les preguntaré —va bromejar el metge—. A veure si és veritat.

La visita al senyor Antonio, en qui tenien confiança plena, va tranquil·litzar un poc els pares de Santi. Tant de bo el metge no s'equivocara!

* * *

El senyor Antonio s'equivocava i durant les setmanes que seguiren, Santi va continuar oblidant-se les coses: l'entrepà per a l'esbarjo, els encàrrecs que li feia sa mare... Fins i tot un parell de vegades es va alçar molt matí en diumenge pensant que havia d'anar a classe.

Se li havia oblidat que els diumenges no hi ha escola!

Rosa estava realment preocupada. Santi no es deslliurava de cap manera del sermó cada vegada que li donava la llista del supermercat o li ficava l'entrepà en la motxilla perquè no se'l deixara a casa.

—És que no pares atenció al que fas, xiquet! No et penses que aniré sempre darrere de tu. Has de ser més responsable!

—Sí, mamà —deia Santi resignat.

—Com van els problemes? Te'ls va explicar anit el papà?

—Sí, sí. Però després la mestra em trau a la pissarra i no sé què em passa, que se m'oblida com es fan...

—Això no pot ser, Santi. Jo crec que et distraus amb una mosca que passe i tampoc fas cas del papà.

—Que no! Que a classe em passa el mateix! Quan la senyoreta Clara explica les lliçons, em sembla que estic aprenent molt, però quan deixa de parlar, no me'n recorde de gairebé cap de les coses que ens ha dit.

—Estem apanyats! M'estàs preparant per a unes notes roïnes o què?

—No ho sé, mamà. L'altre dia, el control de Mates em va eixir molt fluix; és que no sé bé les taules. I en Coneixement del Medi no me'n recordava dels noms dels planetes; només en vaig escriure dos... Ni del rotllo aquell de la translació de la Terra que ens va posar...

—Qualsevol dia se t'oblidarà fins i tot com et dius. No sé què fer amb tu! Au va, fes-me un bes i vés-te'n, que faràs tard a l'escola.

